trouwredes.nl

Goedenavond allemaal,

ik ben Kees, de trotse vader van de bruidegom.
En als ik om me heen kijk, naar deze tafel vol gezichten die Martijn en Eva liefhebben, merk ik dat mijn stem net een tikje hoger wil gaan zitten dan normaal.
Ik zal proberen rustig te blijven.
Vandaag is al spannend genoeg.

Ik wil beginnen met iets kleins, iets alledaags, omdat dat vaak het echte verhaal vertelt.
Martijn belde me vijf-en-een-half jaar geleden na een projectlancering op kantoor.
“Pap,” zei hij, “ik heb iets stoms gedaan.”
Dat was niet nieuw.
Maar toen kwam het: “Ik heb koffie gemorst op het notitieboek van een collega.
Ze was heel vriendelijk.
Ik heb aangeboden om haar te helpen.
En toen gingen we praten…”
Die collega heette Eva.

Het klinkt als een ongelukje, maar als ik kijk naar wat er daarna is gebeurd, dan noem ik het liever een startschot.
Van koffie op papier naar koffie in nieuwe tentjes door de hele stad.
Van twee mensen die elkaar per toeval tegenkwamen, naar twee mensen die er bewust voor kozen elkaars thuis te worden.

Ik ontmoette Eva voor het eerst bij ons zondagse etentje.
Ze stapte binnen met een glimlach, keek iedereen aan alsof ze ons al kende, en zette een schaal tiramisu op tafel.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Vanaf de eerste hap wisten we: dit wordt ingewikkeld om níet van te gaan houden.
Ze won die avond alle harten – dat van Martijn had ze stiekem al.

Wat mij het meest trof, was hoe vanzelfsprekend het voelde.
Alsof er een stoel aan tafel had gestaan die we nog niet wisten te missen.
En daar zat ze dan.
Warm, vastberaden, en heel duidelijk: iemand die zorgt.
Maar ook iemand die weet wat ze wil en waar ze naartoe gaat.
Dat herkende ik.
Ik zag hoe ze naar Martijn luisterde, niet alleen naar zijn woorden, maar ook naar wat hij nog niet zei.

Martijn is analytisch, zegt men dan.
Dat klinkt afstandelijk, maar bij hem is dat juist een vorm van liefde.
Hij denkt vooruit, hij let op details, hij onthoudt wat een ander belangrijk vindt.
Als hij zegt “Komt goed”, dan kan je je horloge erop gelijkzetten.
Als kind zette hij al lijstjes op de koelkast: wat er in de sporttas moest, welke lego-steentjes hij nog miste, welke maat batterijen we moesten hebben.
Ik keek er soms meewarig naar, maar eerlijk is eerlijk: het werkte altijd.
Wat ik bij Eva zag, is dat ze die zorgzaamheid niet alleen waardeert, maar beantwoordt met iets stevigs van zichzelf:
haar warmte, haar koppige “we gaan door”-houding, en dat kleine tikje humor net op het moment dat je het nodig hebt.

Samen zijn ze kalm en veerkrachtig.
Dat is een combinatie die je niet kunt faken.
Die merk je in kleine dingen.
In hoe ze op zaterdagochtend hun hardloopschoenen strikken, een bospad in duiken, en terugkomen met wangen die gloeien en verhalen die vanzelf rollen.
In hoe ze samen pasta maken – Martijn die de tomaten weegt alsof het een experiment is, Eva die met een pollepel proeft en zegt: “Nog één snufje, dan is ‘ie goed.”
In hoe ze een bordspel spelen en daarbij geen ruzie maken – dat zegt meer over

een relatie dan menig relatietherapeut.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Na anderhalf jaar besloten ze samen te gaan wonen in Amersfoort.
Een stap die ze deden zonder drama.
Gewoon omdat het klopte.
Langs dozen vol boeken, een bank die nét niet door het trappenhuis leek te passen, en een eerste avond met pizza op de grond.
Ergens in die weken kwam er ook iemand anders binnenwandelen: Milo, de puppy.
Milo had geen idee dat hij terechtkwam in een huis waar hij met zachte hand werd opgevoed en met consequentie werd verwend.
Het zegt veel over twee mensen hoe ze voor een kleine, eigenwijze hond zorgen.
Bij hen zag ik geduld, plezier en een soort teamwork dat je niet kunt trainen – dat heb je of je hebt het niet.

En toen, vorig jaar in Lissabon, bij Miradouro da Senhora do Monte, kwam het moment.
Martijn had me al eerder gevraagd of hij de ring van mijn moeder mocht gebruiken.
Dat was geen lichte vraag en voor mij geen licht antwoord.
Die ring heeft geschiedenis.
Hij heeft verhalen meegemaakt aan handen die het leven bij de lurven pakten, die troost boden, die feestten, die rouwden, die kookten, die vasthielden.
Toen Martijn vroeg of hij daarmee Eva ten huwelijk mocht vragen, wist ik dat hij begreep wat traditie betekent in onze familie.
Niet als iets ouds dat je museaal bewaart, maar als een draad die je weeft in iets nieuws.
Die middag in Lissabon, met de stad aan hun voeten, ging hij op één knie en hield hij die draad vast.
En Eva zei ja.
Simpel.
Juist daarom groots.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Wat ik bijzonder vind aan jullie twee, is hoe jullie conflicten oplossen.
Niet door er met een boog omheen te lopen, niet door er met gestrekt been in te gaan, maar door te denken, te voelen, en dan samen te besluiten.
Een keer belde Martijn mij – ik geloof dat het ging over een vakantie die in het water leek te vallen.
Vliegtuig geannuleerd, reserveringen onzeker, dat soort ellende.
“Pap,” zei hij, “we hebben een plan B, en als dat niet lukt, wordt plan C gewoon een weekendje Ameland.”
Dat is veerkracht.
Niet dramatiseren, maar schakelen.
En als ik ergens rustig van word, dan is het van mensen die kunnen schakelen.

Ameland is voor jullie niet zomaar een plek.
Het zijn korte pauzes geweest die toch lang doorwerken.
Wind die je hoofd leegmaakt, een horizon die je eraan herinnert dat de wereld breder is dan agenda’s en mailtjes.
Ik zie jullie daar voor me, hand in hand, met Milo die doet alsof hij de meeuwen kan vangen.
En dan terug naar huis, naar Amersfoort, naar het ritme dat alleen van jullie is.

Eva, ik wil iets tegen jou zeggen.
Dank je dat je mijn zoon ziet zoals hij is.
Met zijn lijstjes, zijn nieuwsgierige vragen, zijn stille zorg, zijn beruchte “ik regel het wel”-houding.
Jij hebt daar nooit misbruik van gemaakt.
Je hebt hem niet gebruikt om gaatjes te dichten, maar je bent naast hem gaan staan.
Je hebt hem aangemoedigd, tegengesproken waar nodig, en geplaagd als het moest.
Sinds die eerste familielunch, met jouw tiramisu, voelde je als familie.
Vandaag is dat officieel, maar voor mijn gevoel was het al lang zo.

Martijn, jongen, ik ben trots op je.
Je hebt altijd goed geweten wie je wilde zijn, maar nooit gedacht dat je dat

alleen moest uitzoeken.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
Je hebt geleerd te luisteren, en je hebt geleerd te kiezen.
Je hebt een partner gekozen met wie je kunt bouwen, lachen, en zwijgen.
Je hebt de ring van oma niet gebruikt als symbool van het verleden, maar als belofte voor de toekomst.
Dat had zij mooi gevonden.
Dat vind ik mooi.

Wat ik jullie toewens, is niets wat op een tegeltje past.
Ik wens jullie een huis waar het ruikt naar tomatensaus op zondag en natte hond in de herfst.
Ochtenden waarop je te vroeg wakker wordt en toch blij bent dat er iemand naast je ligt die zacht ademt.
Hardlooprondes die je benen zwaar maken en je hoofd licht.
Vakanties die lukken, maar vooral: vakanties die níet lukken en die je toch samen onvergetelijk maakt.
Bordspellen waarvan de doos versleten raakt.
Koffietentjes waar je terug blijft komen omdat de cappuccino niet de beste is, maar de gesprekken wel.
En dat je, als het leven het anders bedoelt dan je van plan was, steeds weer datzelfde ritme terugvindt: kalm, samen, veerkrachtig.

Vanavond zitten we hier aan het diner.
En terwijl we proeven en praten, terwijl bestek tikt tegen borden en er gelachen wordt om kleine dingen, wil ik een laatste gedachte met jullie delen.
Een huwelijk is geen groot gebaar dat je één keer maakt.
Het is een reeks van kleine keuzes, elke dag opnieuw.
Elkaar bellen als je te laat bent.
Een hand op een schouder leggen zonder woorden.
De hond uitlaten, ook als het regent.
Toch samen de deur uit voor een rondje bos.
Of thuisblijven, omdat thuis precies is waar je wilt zijn.

Martijn en Eva, jullie kunnen dat.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Jullie hebben het al laten zien.
Jullie lopen niet hard weg van moeilijke momenten; jullie lopen ernaast.
Met humor.
Met geduld.
En met liefde die meer is dan een gevoel: het is een werkwoord én een plek om thuis te komen.

Mag ik jullie vragen om jullie glazen te heffen.

Op Martijn en Eva.
Op de kracht van kleine gestes, op de tradities die we meenemen en de nieuwe die jullie scheppen.
Op kalmte in de storm en plezier in het alledaagse.
Op een leven dat smaakt naar pasta en plannen, naar zee en stad, naar koffie en kussen.
Op jullie twee, nu en straks.

Proost.

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl